

انسان هایی از گوشت و استخوان*

آنتونیو گرامشی

برگردان: علیرضا نیاززاده نجفی، سوفیا برتزو

کارگران فیات به سر کار برگشتند. خیانت؟ ارتداد از هویت انقلابی؟ کارگران فیات انسان هایی از گوشت و استخوان هستند. یک ماه مقاومت کردند. نبرد و مقاومت را نه تنها برای خود، نه فقط برای کارگران تورینو، بلکه برای تمام طبقه ی کارگر ایتالیا به پیش بردند.

یک ماه مقاومت کردند. بعد از هفته ها و ماه ها از کاهش دستمزدی که دیگر کفاف معاش خانواده را نمی داد، از لحاظ جسمانی تحلیل رفته بودند، با این حال برای یک ماه مقاومت کردند. در کشوری غرق در خستگی، بی تفاوتی و خصومت، کاملاً از دیگران جدا افتاده شده بودند، با این حال برای یک ماه مقاومت کردند.

می دانستند که به هیچ کمکی غیر از خود نمی توانند امیدی ببینند، می دانستند که از مدت ها قبل مچ پای طبقه ی کارگر ایتالیا را بریده اند، می دانستند که محکوم به شکستند، با این حال برای یک ماه مقاومت کردند. در شکست کارگران فیات به هیچ وجه جایی برای شرمساری نیست. نمی توان خلقی را که از طرفی مورد هجوم سخت ترین ضروریات زندگی و از سویی دیگر مسئول حیات چهل هزار نفر دیگر است را مورد مواخذه قرار داد، نمی توان بیش از آنی که این رفقا با غم و درد و آگاهی از عدم امکان مقاومت و واکنش بیشتر، دادند، توقع داشت.

بالاخص ما کمونیست ها که شانه به شانه ی کارگران زندگی می کنیم، که نیازهای شان را می فهمیم، که از وضعیت برداشتی واقع گرایانه داریم باید چرایی این سرانجام را درک کنیم.

از سال های طولانی است که خلق ها نبرد می کنند، از خیلی سال هاست که اینان در عمل هایی جزئی، با ائتلاف ابزار و انرژی خویش، از پای در می آیند. این سرزندی بود که ما در نشریه ی "نظم نوین" از می 1919 بدون وقفه به مراکز جنبش کارگری و سوسیالیستی وارد کردیم: خیلی از مقاومت و حُسن فداکاری پرولتاریا سوءاستفاده نکنید؛ اینان هم آدم هایی عادی اند، انسان های واقعی که در معرض همان ضعف هایی قرار می گیرند که تمام انسان های معمولی دیگر، انسان هایی که از خیابان رد می شوند، که در میکده ها می نوشند، که در میدان های شهر به گپ زدن دور هم جمع می شوند، که سرد و گرسنه شان می شود، که از گریه های فرزندان و ناله های سوزناک همسران شان متاثر می شوند.

خوشبینی انقلابی ما همواره با نگرش سرد بد بینانه ای از واقعیت انسانی ماهیت یافته است، نگرشی که باید همواره مد نظر داشته باشیم. ما از یک سال قبل پیش بینی کرده بودیم که شرایط ایتالیا، اگر رهبران مسئول به تاکتیک قیل و قال انقلابی و در عمل فرصت طلبانه ی خود ادامه دهند، چه خروجی اجتناب ناپذیری خواهد داشت. و با نومییدی به نبرد ادامه دادیم تا این رهبران را به نگرشی واقعی تر و به عملی مناسب تر با رخداد وقایع دعوت کنیم.

امروز، همینطور ما، نتایج ناراحت کننده ی ناتوانی و کوری دیگران را باید تحمل کنیم؛ امروز، همینطور پرولتاریای تورینو، باید یورش دشمن قدرت گرفته از عدم مقاومت دیگران را تحمل کند. در تسلیم شدن کارگران فیات به هیچ وجه جایی برای شرمساری نیست. چیزی که باید رخ می داد بی رحمانه رخ داد. طبقه ی کارگر

ایتالیا زیر فشار غلتک واکنش سرمایه داری له شده است. برای چه مدت؟ اگر آگاهی و ایمان دست نخورده باشند، اگر بدن ها تسلیم شده باشند و نه جان ها، هیچ چیزی از دست نرفته است.

کارگران فیات، برای سال ها و سال ها، با شایستگی تمام مبارزه کردند، با خون خود خیابان ها را رنگ کردند، از گرسنگی و سرما رنج کشیدند. اینان برای این گذشته ی باشکوه شان پیشتان پرولتاریای ایتالیا باقی می مانند، مبارزان و جان سپاران انقلاب باقی می مانند. کاری را کردند که در توان انسان هایی از گوشت و استخوان است؛ کلاه مان را در برابر تحقیرشان از سر برداریم چراکه در همین تحقیرشان هم چیزی عظیم هست که در برابر انسان هایی صادق و صریح نمایان می شود.

* چاپ شده در هشت می هزار و نهصد و بیست و یک در نشریه ی "نظم نوین" (L'Ordine Nuovo). گرامشی این مقاله را بعد از سال ها نقد رفرمیسم و اپورتونیزم حزب سوسیالیست و پنج ماه بعد از تاسیس حزب کمونیست، در شرایطی نوشت که بار دیگر کارگران تورینو در نبرد با سرمایه داری خود را متحد کردند اما هراس سوسیالیست های رفرمیست از شوراها در کنار حکومتی حامی سرمایه داران به شکست آن ها منجر شد.